

KONIJNEN IN DE NIEUWBOUW

Het was wel even wennen voor Joop. Met zijn vader en moeder is hij verhuisd. Ze woonden op een flat, niet ver van het centrum van de stad. Hoog op de derde verdieping. Nu wonen ze in een huis in de nieuwste nieuwbouw, helemaal aan de rand van de stad. Kort geleden was daar nog geen huis te zien. Koeien liepen er in de weilanden. En nu... er zijn wel een paar honderd woningen in aanbouw. De eerste rijen huizen worden al bewoond. Eén ervan is Joops huis. Veel groter dan de flat. Joop heeft een fijne kamer, helemaal voor hem. En achter het huis is een tamelijk groot stuk grond. Daar is papa druk bezig de tuin aan te leggen. Mama doet ook mee. Ze hebben plantjes en struiken gekocht. Er komt ook een grasveldje. En papa heeft hem nog iets beloofd. Iets heel leuks. Hij krijgt een konijn. Oom Luuk heeft een konijnenhok gebracht. Daar kan het dier in. Papa heeft beloofd volgende week een konijn te gaan kopen. Wat zal dat fijn zijn!

Joop fietst door de nieuwbouwwijk. Er is veel te zien. Sommige wegen zijn nog niet eens bestraat. Daar ligt nog zand in plaats van asfalt. Je kunt er haast niet goed fietsen. Overal zijn mannen aan het timmeren of metselen. Sommigen hebben een radiootje bij zich. Daar komt muziek uit.

Kijk, daar probeert een chauffeur een grote verhuishwagen voor een nieuw huis te parkeren. Zeker nieuwe bewoners. Joop stapt even van z'n fiets om te kijken. Ja hoor, achter de verhuisauto stopt een personenauto. Daar stappen vier mensen uit, een man, een vrouw en twee kinderen. Onwennig kijken ze rond, een jongen van Joops leeftijd en een groot meisje. De jongen ziet Joop staan. "Hallo", zegt hij. "Hallo", zegt Joop terug, "kom jij hier wonen?" De jongen knikt en zegt: "Ik heet Paul. En jij?" "Joop", zegt Joop, "ik woon hier al een week". Verder zeggen ze niets, want Paul moet aan de slag. Helpen met de verhuizing. De deuren van verhuishwagen zwaaien al open en mannen zeulen er een zware wasmachine uit...

Joop fietst terug naar zijn huis. Mama kijkt al naar hem uit. "We gaan eten, Joop". Joop wast zijn handen en komt aan tafel zitten. Papa is moe van het spitten in de tuin. "Macaroni, lekker!" roept Joop.

Ze vouwen alle drie hun handen om te bidden voor het eten. En te danken voor al Gods goede gaven.

Als Joop een paar dagen later na het avondeten nog even buiten mag spelen fietst hij weer naar het huis waar hij de verhuisauto heeft gezien. En ja hoor, Paul speelt bij zijn huis. “Ga je mee een eindje fietsen?” Samen doorkruisen ze de nieuwe wijk.

Joop laat aan Paul alles zien: de nieuw aangelegde vijver, de eerste brievenbus, de grote terrasflat -in- aanbouw. Samen hollen ze een enorme berg zand op en af. Ze zijn niet alleen in de wijk. Overal zijn mensen druk bezig voor of achter hun nieuwe huis hun tuin aan te leggen.

Eén bouwterrein is helemaal omrasterd met gaas. De mannen hebben vergeten het hek te sluiten. Joop en Paul zetten hun fietsen bij Joops huis, lopen naar het bouwterrein en stappen nieuwsgierig door het hek. Er liggen grote stapels stenen, dakpannen en houten spanten. Er staat ook een ijzeren kruiwagen. “Ga jij er maar in zitten”, zegt Joop tegen Paul. Die laat zich dat geen twee keer zeggen. Met op elkaar geperste lippen en een rode kleur van inspanning rijdt Joop met zijn zware vracht rond, totdat de kruiwagen kantelt... Paul springt er vlug uit. De jongens hebben grote schik. Ze kruipen boven op de stapels bouw materiaal en worden heel vuil door het zand en de aarde. Wie geeft daar wat om?

Opeens zegt Paul: “Joop, kijk eens, daar, een dier.” Hij wijst naar een hoek van het terrein. Daar beweegt iets. Joop ziet het meteen. Een konijn! Het diertje wipt heen en weer. Het is uit het weiland vlak naast de nieuwbouw hierheen gehuppeld, nieuwsgierig. Het voelt zich toch niet op z'n gemak hier in die vreemde, stenen wereld. ‘t Konijntje was net als de jongens door het hek gegaan, het omrasterde bouwterrein op. Nu zoekt het een uitweg. Het wil weg, terug naar de ruime vrijheid van het weiland... Laten we hem vangen”, zegt Joop. Hij krijgt een prachtig idee! “Ik heb een konijnenhok, Paul, maar dat is leeg”. Paul begrijpt hem meteen. Hij loopt direct naar het hek en trekt dat dicht. Heel slim, vindt Joop. Nu zit het konijn gevangen. Op het bouwterrein liggen heel wat lege plastic zakken en de jongens pakken er allebei één. Dan drijven ze het konijn in een hoek. “Durf jij?”, vraagt Joop. Paul durft zeker! De jongens geven het konijn geen enkele kans. Met elk een grote plastic zak voor zich sluipen ze vooruit en dan... met een grote sprong valt Paul met zak en al over het arme beestje heen. Even griezelt Joop als hij de zachte vacht van het konijntje voelt. Maar hij zet door en duwt het dier snel in de zak.

Met verhitte gezichten en zwarte handen komen de beide stoere jagers bij Joops huis. Ze lopen achterom en komen in de tuin waar het konijnenhok van oom Luuk op zijn toekomstige bewoner staat te wachten. Joop maakt het hokje open. Er ligt nog geen stro in. Heel voorzichtig openen de jongens de zak en duwen het konijn het hok in. Vlug maken ze het hok dicht en kijken door de spijlen naar binnen. Het dier zit doodstil in een hoekje en beweegt zich niet. Het is helemaal versuft. Alleen aan het op en neer gaan van zijn borstje is te zien dat het adem haalt. “Ik kom morgen vroeg weer kijken. Goed?” zegt Paul. Joop knikt. “Ja, zeg, leuk, dan gaan we gras snijden voor het konijn.”

Terwijl Paul wegfietst komt papa naar buiten. Hij moppert. Joop had eerder thuis moeten komen. “En wat zie je er vies uit. Wat heb je uitgehaald?” Dan vertelt Joop het hele verhaal in geuren en kleuren. Hij trekt zijn vader mee naar het hok. “Kijk eens, een konijn! Zelf gevangen, met Paul, hier vlakbij”. Papa kijkt in het konijnenhok en ziet het jonge konijntje diep ineengedoken zitten. Dan kijkt hij naar het enthousiaste gezicht van zijn jongen. “Kom eerst maar eens mee naar binnen, Joop. Je moet, één, twee, drie onder de douche”.

Na het avondeten staan papa, mama en Joop met z'n drieën bij het konijnenhok. Het konijn vertoont nog geen teken van leven. Een handvol gras, door papa in de ruif gedaan, levert geen enkele reactie op. “We moeten morgen maar eens verder zien”, zegt mama. “Nu is het hoog tijd om naar bed te gaan.”

De volgende morgen al vroeg komt Paul, Joops nieuwe vriend. Samen kijken ze naar hun konijn. Maar ook nu zit het dier in het uiterste hoekje van het konijnenhok, met de ogen stijf dicht.

“Zou hij ziek zijn?” oppert Paul. “Ik weet het niet”, zegt Joop. Het is zaterdag en overal zijn de nieuwe bewoners in de buurt aan het werk in en achter hun huizen. Weer zijn twee grote verhuishagens verschenen in de straat. Pauls vader komt ook bij het konijn kijken. Hij heeft het verhaal van Paul gehoord. De beide vaders kennen elkaar nog niet en geven elkaar een hand. Ze praten zacht met elkaar.

Dan roept Joops vader de jongens bij zich. Hij zegt: “Jongens, wij hebben samen eens gepraat over jullie konijntje. Jullie zien zelf wel dat het dier helemaal geen plezier heeft in zijn hok. Weet je hoe dat komt? Nee, het is heus niet ziek. Maar het is gewend aan het vrije veld. Het is een wild konijn, geen tam konijn. Tamme konijnen

zijn aan een hokje gewend en leven daar vrolijk in. Maar wilde konijnen niet. Die horen thuis in de vrijheid. Als we het hier houden gaat het dier zeker dood. Weet je wat we doen? We brengen het naar het weiland terug. En daarna halen we meteen een ander konijn op, een tamme. Vinden jullie dat goed?”

Even kijken Joop en Paul elkaar aan. Dan knikken ze allebei. Ze vinden het erg zielig dat hun konijn zo ongelukkig is.

Dan gaan ze met z'n vieren naar de rand van de woonwijk. Dat is vlakbij, maar één straat door. De beide vaders dragen het hok. De jongens lopen mee.

Ze lopen een eindje het weiland in en staan stil bij een groepje struiken. Joops vader zet het hok neer en opent het deurtje. Hij pakt het konijn en zet het tussen de struiken. “Nu gaan we meteen weg”, zegt hij, en stil lopen ze terug naar huis. Als de jongens omkijken zien ze hoe het konijn ineens weg hipt, de sloot langs, de vrijheid tegemoet!

“Was het verkeerd, papa, dat ik het konijn heb gevangen?”, vraagt Joop als ze later op de dag gezellig aan tafel zitten. “Het was niet kwaad bedoeld, jongen”, zegt papa, “toch is het niet goed onnodig in te grijpen in de natuur waar dit dier thuishoort. God heeft het voor de vrijheid geschapen.”

Mama lacht haar zoon vrolijk toe en geeft hem een groot glas appelsap.

In het konijnenhok, achter het huis, knabbelt een zilvergrijs tam konijn aan een dikke wortel, heel tevreden met z'n nieuwe huisje. Het is gewend in een hokje te wonen. Ver in het weiland duikt een klein, bruin konijntje diep weg in z'n holletje. Het is gelukkig weer thuis...!